

Β'. Πράξη Τόρσιρο του Γιαμράκι
2eme Acte Le Rêve de Ghianaki

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ
ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

ΥΠΟΘΕΣΗ — ΕΞΑΓΓΕΛΤΙΚΑ ΜΟΤΙΒΑ

L'ANNEAU DE LA MÈRE

SUJET - LEIT MOTIVS

Φωτογραφία 'Ατελιέ Νικολαΐδου—Θεσ/νίκη

ΕΘΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ - ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ
«Μετὰ τὴν ἀνάγνυσιν τοῦ βιβλίου τῆς Δοκίμου ἢ Ἐπιτομῆς τοῦ ἑαυτοῦ ἔργου, ὁ ἀναγνώστης εὐχόμενος ἵνα τὸ βιβλίο αὐτοῦ ἀποδοθῆται εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἑρμηνεῦτα, ἀναγινώσκων τὸ βιβλίο αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιτομῇ αὐτοῦ, ἀναγινώσκων τὸ βιβλίο αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιτομῇ αὐτοῦ, ἀναγινώσκων τὸ βιβλίο αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιτομῇ αὐτοῦ»

Ὁ συνθέτης τοῦ Δαχτυλιδίου τῆς Μάνας παρουσιάζει πάλι τὸ ἔργο του, ὄχι μόνο γιατί τοῦ τὸ ζήτησαν ἀρχετοὶ φίλοι τῆς μουσικῆς του ἀλλὰ πρὸ πάντων γιατί νομίζει πὸς ὅσοι πιστεύουνε ὅ ἕνα ὄρατιο καὶ μεγάλο ἰδανικὸ δὲν πρέπει νὰ χάνουνε τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν πίστη τους καὶ διὰν ἀκόμα ἔχουνε νὰ μετρηθοῦνε μὲ κάθε μικρότητα καὶ μὲ κάθε κακία.

Καὶ νομίζει ἀκόμα πὸς τὴ σημαία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς μουσικῆς δημιουργίας ἔχει καθῆκον νὰ τὴν κρατᾷ ψηλὰ καὶ νὰ τὴν στήνει περήφανα σὲ πύσμα κάθε ἀρνητοῦ καὶ κάθε περιφρονητοῦ, νὰ τὴν κρατᾷ καὶ διὰν πρέπει νὰ πηδήσῃ ἄπειρα τεχνικὰ καὶ ὕλικὰ ἐμπόδια τὰ ἐμπόδια τοῦ σφαινοῦ πάντα στὴν Ἑλλάδα τὸ ἀνέβασμα ἐνὸς μελοδραματικοῦ ἔργου ἀφοῦ ἀκόμα ὁ μουσικός μας κόσμος δὲν πτόρεσε ν' ἀποχτήσῃ τὴν ἑθνικὴν του μουσικὴν ἀκμὴν.

Κι ἀνεβαίνει πάλι τὸ «Δαχτυλίδι τῆς Μάνας» μὲ μόνη τὴ βοήθεια μερικῶν ἀφοσιωμένων καλλιτεχνῶν καὶ τῶν ἀγαπημένων παιδιῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ωδείου πὸς μαζὲν μὲ τὸ συνθέτην του κατέβαλλαν μαρτυρικές προσπάθειες γιὰ νὰ τὸ ἐμφανίσουν ὅσο εἶναι δυνατὸν, μὲ τὰ μέσα πὸς διαθέτομεν στὸν τόπον μας, πὸς εὐπαρουσίαστο.

Ἔτσι ἡ ἐκτέλεσις αὐτὴ δὲν ἔχει μόνον σκοπὸ νὰ παρουσιάσῃ στὸ κοινὸν μας ἕνα ἔργο βγαλμένον ἀπὸ τίς παραδόσεις, τοὺς θρύλους καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀλλὰ ἐλπίζει πὸς θὰ δείξῃ ἄλλῃ μὴ φορὰ τὴ δυνατὸτητα, τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ τὴν ὕλικήν, τῆς δημιουργίας ἐνὸς πραγματικοῦ καὶ μονίμου ἑθνικοῦ μελοδραματός. Ἄν δὲν ὑπάρξῃ ἑθνικὸ μελοδράμα ἢ μουσικὴ μας ἀσφαλῶς δὲ θὰ μπορέσῃ ποτε νὰ στηριχθῇ ἐπάνω σὲ γερεὲς βάσεις καὶ οἱ Ἕλληνες μουσουργοὶ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἐξελιχθοῦν καὶ νὰ προκόψουν χωρὶς νὰ πνίγεται κάθε προσπάθειά των ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τίς φροντίδες γιὰ μὰ ἔστω καὶ σχετικὰ εὐπρόσωπην ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων των.

Λαμπρῆ 1933

ΣΑΝΑΜ ΣΗΤ ΙΔΙΛΑΥΧΑΔ ΟΥ

Ἡ μουσική τοῦ Δαχτυλιδιοῦ τῆς Μάνας ἐγράφηκε ἐπάνω στοῦ δώ-
νυμο δράμα τοῦ Γιάννη Καμπύση καὶ σὲ στίχους τοῦ Ἄγνη Ὀρφικοῦ
στὰ 1915—1916. Ἐπαίχθηκε γιὰ πρώτη φορά στοῦ Δημοτικῶ Θεάτρο τοῦ
Δεκεμβρίου τοῦ 1917 ἀπὸ τοὺς καλλιτέχναι τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελοδράμα-
τος. Ξαναδόθηκε τὸ Μάϊο καὶ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1928 ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Ὄδείο
καθὼς καὶ τὸ Γεννάρη καὶ τὸ Μάρτη τοῦ 1931 ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἴδιον Ὄδείο.

Ἡ μουσική τοῦ Δαχτυλιδιοῦ τῆς Μάνας ἔχει πάντα γιὰ βάση στὴν
ἐμπνευσή της τὸ Ἑλληνικὸ χρῶμα καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ δείγμα μιᾶς
ἐλληνικῆς μουσικῆς δημιουργίας στὴ βαθύτερῃ της ὑπόστασι. Ἡ τεχνο-
τροπία τοῦ ἔργου εἶναι ἀπλούστερη ἀπὸ τὴ σημερινὴ τεχνικὴ τοῦ συν-
θέτη. Νομίζει ὅμως ὁ συνθέτης τοῦ Δαχτυλιδιοῦ τῆς Μάνας πῶς ἔτσι
δύσως εἶναι συνυφασμένη ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου μὲ τὴν ὅλη σκηρικὴ του.
ἀτμόσφαιρα, δύσκολα θὰ ἔπαιρνε σοβαρὰς ἀλλαγὰς στὴν τεχνικὴ της ἐμ-
φάνισι χωρὶς νᾶλλοιωθῆ καὶ ὁ ὅλος χαρακτήρας τῆς μελωδικῆς του
γλώσσας.

La musique de l'opera *L'Anneau de la Mère* a été composée sur
le drame de Gianni Kampissi et sur les vers d'Agni Orficos en 1915 -
1916. La première execution a eu lieu en 1917 par la troupe de l'Opera
Grec. «*L'Anneau de la mère*» a été de nouveau executé en Mai et Juin
1928 et Janvier 1931 par le Conservatoire National.

Le compositeur de «*L'Anneau*» prend comme base de son inspira-
tion la musique populaire Hellenique sans toutefois se borner à une ser-
vile imitation. La technique de l'œuvre est beaucoup plus simple que
celle des œuvres plus recentes du même compositeur. Mais il serait dif-
ficile selon son avis de remanier la technique et la structure de cette
composition sans altérer l'atmosphère générale de son inspiration me-
lodique.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ - ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Μελόδραμα σὲ 3 πράξεις.

ΜΑΝΑ (Γρηὰ στ' ὄνειρόδραμα)	ΕΛΕΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, γυιὸς τῆς	ΚΛ. ΖΗΡΑΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ, γυιὸς τῆς	ΘΑΝ. ΜΕΛΛΟΣ
ΕΡΩΦΪΛΗ (Νεράϊδα στ' ὄνειρόδραμα)	Φ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΟΣ, πατέρας τῆς	ΝΙΚ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ
ΚΥΡΑ (Στ' ὄνειρόδραμα)	ΕΡΜ. ΚΟΥΦΟΥΔΑΚΗ
Μιά δούλα »	ΚΑΙΤΗ ΓΚΑΡΜΠΟΛΑ

Χορός: Κορίτσια καὶ ἀγόρια τοῦ χωριοῦ, Δούλες, Νεράϊδες καὶ Νεραϊδοί, ἀκολουθία τῆς Κυρᾶς κ. ἄ.

La Mère. Yannakis, son fils. Sotiris son fils. Erophihi.

Kyriakos, son père. La Reine. Une esclave.

Chœur: Jeunes filles et garçons du village, Esclaves, Fées, Satyres, suite de la Reine etc

Ἡ Α΄. πράξι στὸ σπίτι τοῦ Γιαννάκη σ' ἓνα χωριὸ κοντὰ στὰ σύνορα τῆς Ἡπείρου, πρὶν ἀπὸ καμμιά πενηνταριά χρόνια, ἢ Β΄ πράξι ὄνειρόδραμα (Μαγικὸ παλάτι, τὰ ψηλὰ βουνά), ἢ Γ΄. πράξι στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ τὴν παραμονὴ ὡς τὰ ξημερώματα τῶν Χριστουγένων.

Ὅρχηστρα 50 ὄργάνων, Χορωδία 60 προσώπων

Μπαλέττο 20 χορευτῶν καὶ χορευτῶν κατὰ διδασκαλίαν
Δος ΑΛΕΞ. ΜΑΤΡΟΖΟΥ

Μουσικὸς Βοηθὸς Σκηνῆς: Κος Μ. ΒΟΥΡΤΣΗΣ

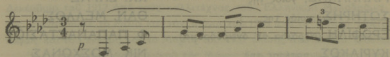
Τὸ «Δαχτυλίδι» θὰ δοθῇ τὴν Τετάρτην 26 Ἀπριλίου ὥρα
10 μ.μ. ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ συνθέτου

καὶ τὸ Σάββατον 29 Ἀπριλίου ὥρα 6 μ.μ.
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ κ. Α. Ζώρα.

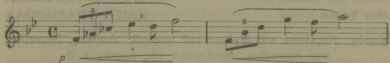
ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΕΞΑΓΓΕΛΤΙΚΑ ΜΟΤΙΒΑ
ΤΟΥ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Les principaux Leit Motifs de l'opera

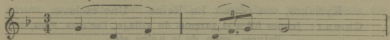
1. Ὁ καημὸς τοῦ Γιαννάκη *La plainte de Ghiannaki*

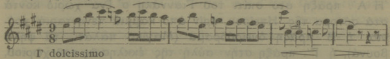
2. Τῶν βουνῶν *Aux sommets des montagnes*

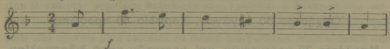
3. Τοῦ Γιαννάκη *Ghiannaki*

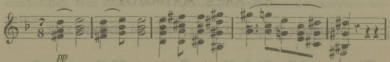
4. Τῆς Ἐρωφίλης *Erofilii*

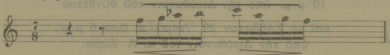
5. Ἡ κατάρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ *La malediction de l'anneau*

6. Τῆς μητρικῆς στοργῆς *Tendresse maternelle*

7. Τοῦ βοριά *Le vent du Nord*

8. Τοῦ θανάτου *De la mort*
grave

9. Τῶν Καλλικαντάρων *Les Lutins*

10. Τοῦ Κυριακοῦ *Kyriakos*

11. Τοῦ δαχτυλιδιοῦ *De l'anneau*

12. Τῆς ἀδόλης καὶ ἀγνῆς ἀγάπης *L'amour pur et sincère*

13. Τῶν Χριστουγέννων *Noël*

Maestoso

14. Τοῦ Σωτήρη *Sotiris*

Allegretto

15. Ὁ χαριτωμένος στὸν ἥλιο *Le salutau soleil*

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΣΤΟ ΣΠΗΤΙ

Παραμονή Χριστουγέντων. Έξω φυσάει ὁ βοριάς καὶ πικρὸ πέφτει τὸ χιόνι. Ὁ Γιαννάκης ὁ τραγουδιστὴς φεύγοντας ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς πατριδας του σιγοσβύνει ἀπὸ τὸ μαρᾶκι. Καθισμένος δίπλα στὸ τζάκι τοῦ φτωχικοῦ του δωματίου ἀκολουθεῖ τὸνεῖρό του καὶ ξαναθυμᾶται μὲ καημὸ τίς περασμένες εὐτυχημένες ἡμέρες ποὺ οἱ ποτικὸὶ ἀναβαν φωτιὰς ψηλὰ ὡς τὰ ἀστρα γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ Θεῖα γέννα.

Μάταια ἢ Μάνα του προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τοῦ δυνάμωσῃ τὴν ἐλπίδα.

«Ἐσὺ χρυσὲ νᾶσαι καλὰ καὶ τὰ τραγοῦδια σου τ' ἀβάσκαντα. Νύχτα τὰ φέρνει, ἀγγὴ τὰ παίρνει, ἰὰ σὴνεφα τῆς σφοφράς.»

Ὁ Γιαννάκης τὸ ξέρει, θὰ πεθάνει καὶ ξεχώνει τὸν καημὸ του σ' ἓνα λυρικό ἀπελπισμένο παραλήρημα, ὅταν χτυπάει ἢ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Κυριάκος, ἓνας ἀλλὸς χωρικός, ὁ πατέρας τῆς Ἐρωφίλης, ποὺ ὁ Γιαννάκης τὴν ἀγαπάει μὲ μιὰν ἀπελπισμένη ἀγάπη.

Ὁ Κυριάκος ἔρχεται νὰ πῆ στὴ Μάνα τοῦ Γιαννάκη πὼς βρῆκε κάποιον ἀγοραστὴ γιὰ τὸ θαυμαστὸ προγονικὸ δαχτυλίδι τῆς. Θὰ τὴν περιμένῃ τὰ μεσάνυχτα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν γιὰ νὰ τῆς τ' ἀγοράσῃ κ' ἔτσι μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ πάρῃ νὰ μπορέσῃ νὰ γιαιτρέψῃ τὸ παιδί τῆς.

Ἡ Μάνα τρομαγμένη γιαιτὶ εὐχὴ καὶ κατὰρα εἶχε πατρογονικὴ νὰ μὴν ξεκάνῃ τὸ δαχτυλίδι, δέχεται μὲ μεγάλο πόνο. Ἀκούεται νὰ σημαίνει ἢ καμπάνα τῆς Ἐκκλησιᾶς καὶ ἐνῶ ὁ Γιαννάκης βυθισμένος στὸνεῖρό του ἀναστενάζει γιὰ τὴν Ἐρωφίλη ἀκούονται ἀπ' ἔξω οἱ φωνὲς τῶν κοριτσιῶν τοῦ χωριοῦ μαζὺ μὲ τὴν Ἐρωφίλη ποὺ πάνε στὴν Ἐκκλησίαν καὶ περνώντας ἀπὸ τὸ σπίτι του μπαίνουν μέσα νὰ καλοχρονίσουν μὲ τὸ τραγοῦδι τους τὸν ἄρρωστο τραγουδιστή.

*Ἀφέντη δοντας γεννήθηκες
σὲ τάισαν τ' ἀηδόνια
καὶ σοῦ ποτίσανε τὸ κρῦο νερὸ
τὰ λαφομόσκια*

Τὴν ὥρα ποὺ τὰ κορίτσια φεύγουνε ὁ Κυριάκος λείει στὴν κόρη του τὴν Ἐρωφίλη νὰ περιμένῃ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ φύγουν μαζὺ. Περνάει μὲ τὴ Μάνα στὸ διπλάνο δωμάτιο γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέρτα του.

Ὁ Γιαννάκης μόνος μὲ τὴν Ἐρωφίλη ξεσπάει σ' ἓνα λυρικό ξεχείλισμα ἀγάπης στὴν ἀγγὴ παιδοῦλα.

*Θιαμάζομαι σὺν περπατᾶς
τὰ κρῖνα δὲν ἀνθοῦνε*

Κι αὐτὴ συγκινημένη ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της τοῦ ξεμολογίται και τὴ δική της ἀγάπη.

Κ' ἤρθα νάμαι δλότρημη

Καὶ σὲ μιὰν ἔκσταση ἀγάπης ἐνώουν τὶς φωνές τους και ἐπλέκουνε δνειρα ἰδανικῆς ζωῆς.

Μεσ' τοῦ δνειρου τ' ἀπόκιο περβόλι

Ξαναμπούουν ὁ Κυριάκος και ἡ Μάνα πού βουτερα ἀπὸ μεγάλη δυσκοιλία ἔμεινε σύμφωνη νὰ πουλήσῃ τὸ δαχτυλίδι.

«Σφίξε τὴν καρδιά σου Μάνα δύστηνη, ἀν θὲς νὰ σόσης τὸ παιδί σου· λέει ὁ Κυριάκος.

Ἄξαφνα ἀκούγονται γέλοια και φωνές ἀπ' ἔξω.

Ὅρμὰ μέσα πεταχτός και χαρούμενος ὁ Σωτήσης μὲ τὰ παιδιά και τὰ παληκάρια τοῦ χωριοῦ πού γυρίζουνε και λὲν τὰ κάλαντα.

Νὰν τὰ ποῦμε, μᾶς θέλετε κ' ἑμᾶς; Σὰν τέλειωσαν, ὁ Γέρο Κυριάκος λέει στὰ παιδιά νὰ μὴ σφύσουν τὰ φανάρια τους ἀν θέλουν νὰ μὴν τοὺς συμβῆ κακό, γιατί τὸ μαύρο φουσατο τῶν παγανῶν λαβώνει τὸ διαίτη πού ἐξέγνοιαστο ζυγώνει.

«Ὅλο τὸν καιρὸ τὰ παγατὰ βρίσκονται μεσ' στὰ φλόγινα θεμέλια τοῦ Ἄδῃ και προσπαθοῦν πελεκόντος το μὲ τσοκούρια και ξεσχιζόντος το μὲ τὰ νύχια τους νὰ σωριάσουν θρύψαλα τὸ δέντρο πού βαστάει τὴ γῆς. Πρὶν ὁμοῦ νὰ τὸ καταλύσουν τὴν; καμπάνα θὰ γροικίσουν νὰ ξεσπάει ἀστροπελέα και στὰ Οὐράνια ν' ἀντηχοῦν ἀσαντὰ γιὰ τὰ Χριστούγεννα, τότε τὸ οκιασμένα παγανὰ σκορποῦν στὴ γῆ γιὰ νὰ μᾶς κολάσουν».

Καὶ τὸ δέντρο ἀκέραιο γερὸ

τῆ γῆς πάντα βαστᾶ μπρὸς στὸν ἥλιο. Ὁσαννὰ, Ὁσαννὰ!

Σὰν τελειώνει ὁ Κυριάκος φεύγει μαζί με τὴν Ἐρωφίλη και τοὺς ἄλλους. Μένουνε μόνοι ἡ Μάνα με τὰ παιδιά της τοῦ Γιαννάκη και τὸ Σωτήρη.

Ὁ Γιαννάκης τῆς ζητάει νὰ τοὺς πει ἕνα παραμῦθι και καλλίτερα τὸ παραμῦθι τοῦ δαχτυλιδιοῦ.

Ἡ Μάνα τρομάζει, δὲν θέλει νὰ τὸ πει. Μὰ μπρὸς στὴν ἐπιμονὴ τῶν παιδιῶν τῆς ὑποχωρεῖ.

• με τὴν καρδιά πολὺ βαρειά» ἀρχίζει τὸ παραμῦθι.

• Τὸ τρίτο βράδυ ἐπρόφτασαν οἱ τριμεροῦσες μοῖρες».

Κι ἅμα τὴ μάνα ἀντίκρουσαν πῆραν νὰ τὴ μοιράνουν

βγάλανε τὸ πανώριο δαχτυλίδι....

(και λέγοντας αὐτὰ βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο της τὸ δαχτυλίδι).

Και πρὶν ὡς καπνὸς σκορπίσουνε

στὸν τρομαγμένο ἀγέρα

κατάρρα, εὐκὴ τοῦ βίξανε

στερνή βαρεία φοβέρα.

Τῆ Δόξα του Διου ἀγρίστη πιά
καί πάει νά τὸ ξεκάνει.
νάρθει ἡ Νεραίδα τοῦ βουνου
καί πίσω νὰ τὸ πάρη....

Ὁ Γιαννάκης σπικάνεται παράφορος καί φωνάζει :

Κι ἂν ἡ Νερáιδα τοῦ βουνου
τὸ πάει ἐγὼ εἴμι ἄξιος
νάβεῶ ὡς τὲς ψηλές κορφές
τὴν ἴδια γιὰ ν' ἀδράξω.

Κουρασμένος ξαναπέφτει στὸ φτωχικό του κρεβάτι. Ἡ Μάνα πᾶει νὰ δέση τὸ δαχτυλίδι στὸ μαντίλι τῆς μὰ χωρὶς νὰ τὴ καταλάβῃ ἐκεῖνο γλιστράει καί πέφτει στὸ στρώμα τοῦ Γιαννάκη. Ὑστερα νανοορίζει τὸ Γιαννάκη μ' ἕναν παλαικό σκοπὸ πού ὁ Σωτήρης τὸν σιγοπεριναλαβαίνει ἐνῶ κι αὐτοῦν τὰ βλέφαρα κλεισθέν ἐπὶ τὸν ὕπνο. Ἡ Μάνα δὲν βεβαιώθηκε πῶς τὰ παιδιά ἀποκοιμήθηκαν φγαίνει σιγὰ σιγὰ ἐνῶ ἐνὰ βαρὺ σὺθαμπὸ πέφτει ἀπάνω στὰ ἀποκοιμισμένα παιδιά.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΑΝΝΑΚΗ

Ἐνα πλούσιο μυθικὸ Παλάτι. Δεξιά ἡ κόρη. Στὸ βάθος ὁ θρόνος τῆς Κυρᾶς τοῦ Παλατιοῦ. Ἀριστερὰ ὁ ἀργαλιὸς τῆς ζωῆς. Ἐνα σὺθαμπὸ μαγικὸ πλανέται σ' ὅλο τὸ παλάτι. Μπένει μέσα ὁ Γιαννάκης, πού τὸν ὀδηγᾶει μιά Γρηά, πού θυμίζει στὰ χαρακτηριστικὰ τὴ Μάνα.

Ἡ Γρηά - Ε, παληκάρι ἐφτάσαμε

Ἐδῶ ναι τὸ ζωτικὸ παλάτι

πού σύναξι ἔχουν

νεράιδες καί ζωθιές

Σ' ὄρες ἀπόκρυφες, σ' ὄρες μυστικές. . .

Ὁ Γιαννάκης τῆς ζητάει νὰ τὸν βοηθήσῃ ναῦρη τὴ Νερáιδα πού χύθη σπῖτα του καί τοῦ ἄρπαξε τὸ ἐφτάπετρο δαχτυλίδι. Ἡ Γρηά τὸν συμβουλεύει νὰ περιμένῃ ἐκεῖ μέσα τὴν Κυρὰ τοῦ παλατιοῦ. Σὲ λίγο θάρη νὰ παῖξῃ τὸ χρυσὸ μῆλο ἐνῶ οἱ δοῦλες τῆς θὰ ὑφαίνουν τὸν ἀργαλιὸ τῆς ζωῆς. «Μὴ δειλιάσῃς, τοῦ λέει, μὲ βιά νὰ θάρῃς κ' ἐπὶ τὸ μῆλο μὲ μιὰς ν' ἄρπαξῆς. Τί ἔτσι μόνο θὰ σοῦ πῆ τὸ δρόμο πού θὰ πάρῃς». Ὁ Γιαννάκης ἀφοῦ τῆς φίλησε τὸ χέρι κρύβεται ἐνῶ ἡ Γρηά χάνεται τὴν ὄρα πού ἐπὶ ὀδεύει ἀπ' ἔξω ὁ θόρυβος τῆς συνοδείας τῆς Κυρᾶς πού πλησιάζει.

Μπαίνει ἡ Κυρὰ τοῦ Παλατιοῦ μὲ ὄλη τῆς τὴν ἀκολουθία : Οἱ δοῦλες ὑφαίνουν τὸν ἀργαλιὸ τραγουδώντας :

Πιόντ' σαῖτα μου γοργή . . .

καί ἡ Κυρά παίξει τὸ χρυσὸ μῆλο, ὅταν πετάγεται ὁ Γιαννάκης καί τῆς τὸ ἀρπάξει. Δὲν τῆς τὸ δίνει πίσω, ἀν δὲν τοῦ δεῖξη εὐτὸς τὴν Νεραίδα τοῦ βουνοῦ.

Ποῦ σὰ νεραϊδέσιο ἀλώνια τὸ χορὸ κρατεῖ

λαμπροφύγει μὲς τις ἄλλες

Σὰν τ' ἀστὴρ τῆς αὐγῆς.

Στὸ μαγνάδι τῆς διασμίνα

τρίμονν τίσσερα ἐκστατικά

Ἄν τὸ πάρεις, δική σου κ' ὀποταχική

*Υστερα ἀπὸ μιὰ μαγικὴ ἐπίκληση τῆς Κυρᾶς ὅλο τὸ παλαίει σκορπᾶει οἶαν καπνός.

Σιγὰ σιγὰ θαμφοφαίνεται μιὰ χλοισμένη πεδιάδα, οἱ νεραϊδες τοῦ γιαιλοῦ καί τῆς στεργιάς δένουν τραγουδώντας τὸν ξωτικό τους χορὸ

**Ἐλάτε νῦφες τῆς στεργιάς καὶ νῦφες τοῦ πελόγου*

Στὰ νερά τοῦ ἀσπροπόταμου ὀροσολουσμένες νῦφες

*Ἐξαφνα ἡ νεραίδα τοῦ βουνοῦ μὲ χαρακτηριστικὰ πὸς θυμίζου τὴν Ἐρωφίλη, ξεπροβάλλει σὲ μιὰ κόρη τῶ βουνοῦ καί βοσολάει κάτω χορεύοντας καί τραγουδώντας:

**Ἐχω τετράψηλο βασιλεῖ, τις ἄγγιχτες βουννοκορφές...*

Βγαίνει τὸ δαχτυλίδι καί τὸ δείχνει στὶς ἄλλες Νεραϊδες καμαρώνοντας. Τῆ στιγμῇ αὐτῇ ὁ Γιαννάκης πὸν παραμόνευε κρυμένος πίσω ἀπὸ κάτι χαμῶδεντρα, ἠρμᾶει καί τῆς ἀρπάξει ἀπὸ τὰ μαλλιά τὸ μαγνάδι. Ἡ Νεραίδα παλεύει νὰ τοῦ ξεφύγῃ, γιὰ νὰ τὸν τρομάξῃ ἀλλάζει διάφορες μορφές, μὰ ὁ Γιαννάκης κρατᾶει ἄφοβα τὸ μαγνάδι καί ἔτσι ἡ Νεραίδα οἶαν ἀκούσῃ ἀπὸ μακριὰ τὴ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ, καί δεῖ τις ἄλλες Νεραϊδες νὰ φεύγουν λυπημένες, ὀποτάσσεται νικημένη.

*Ὁ Γιαννάκης ζητάει τῆς Νεραϊδας νὰ τοῦ δώσῃ πίσω τὸ δαχτυλίδι καί ἀφοῦ τὸ πάρει τῆς γυρεύει νὰ τὸν ἀνεβάσῃ ὡς τὴν ψηλὴ κορφή.

**Ἐκεὶ ποῦ οὔτε πουλὶ δὲ φτέρωσε*

οὔτε τὸ εἶδε ἀνθρώπου μάτι

κεῖ μὲ βιά μὲ σέρνει ὁ πόθος μου

μὲ σέρνει κ' ἡ ψυχὴ μου

*Ἡ Νεραίδα προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ «Μὴ γυρεύεις παλληκάρι τ' ἀκατόρθοτο». Ἄλλ' ὁ Γιαννάκης ἐπιμένει καί ὅταν ἡ Νεραίδα μὲ θαυμασμό τὸν ἐρωτᾷ πὸὺς εἶναι αὐτός ποῦ ἀντίκρου στέκει στὴ Μοῖρα καί στὸ Θάνατο. Ὁ Γιαννάκης μὲ καμάρι τῆς ἀπαντᾷ. «Εἶμαι ὁ Γιαννάκης ὁ Τραγουδιστὴς τῆς Χήρας ὁ γυιός». Καί ξανοιμένοντι χορεύοντας οἱ Νεραϊδες.

Ἐνθα ὁ Γιαννάκης ὁ τραγουδιστῆς

χρόνια σὲ κρᾶζω καί σ' ἀπαντέχω

γλυκὲ τραγουδιστή.

Μάταια ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς Μάνας του* ποῦ προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν παράτολμῃ του ἀπόφαση.

Καλὲ κ' ἀκριβέ μου τραγουδιστὴ
 τῶν ζωθιῶν κυράρη καὶ ξεπλανευτὴ
 ὁ χαμὸς σὲ κραῖζει ἀπ' τᾶγριο βουνὸ
 ποὺ χυμὰ δλο λάμψι στὸ χλωμὸ οὐρανό.

Μὴ μ' ἀντικόβεις λέει ὁ Γιαννάκης, γνώριμη φωνὴ ποὺ ἀκούω στὴν καρδιά μου.—Καὶ ὀποφασιστικὰ τραβᾶει μὲ τὴ Νεράϊδα πρὸς τὰ ριζὰ τοῦ Βουνοῦ καὶ χάνεται ἀνηφορίζοντας.

Ἐνῶ οἱ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ Ἥλιου ποὺ ἀνατέλλει ἀρχίζουν νὰ χυροῖ-
 ζουν τὸ βουνό, βγαίνουνε πάλι οἱ Νεράϊδες στὸν κάμπο κι' ἀρχίζουν νὰ χαιρε-
 τοῦν τὸν Ἥλιο.

Ἐλᾶτε ἀδερφάδες κι ὁ ἥλιος ξεπροβάλλει
 Καὶ πάλιν ἀρχίζει τοῦ Ἥλιου ἡ Γιορτὴ. . .

Ψηλά πάνω στὸ βουνὸ ξεαναφαίνεται τώρα ὁ Γιαννάκης, κατάκοπος δὲν
 μπορεῖ πιά νὰ προχωρήσει.

«Ἀπόστασα νεράϊδα μου καρτέρα λίγο.... ὁ πόθος ν' ἀνεβῶ ψηλά μοῦ
 σόντριψε τὴ ζωὴ μου τὴν ἀψηλὴ κορφὴ ποτὲ μοῦ δὲ θὰ ἰδῶ.»

Μὴν κλαίς τραγουδιστὴ τοῦ ἄπαντᾶ ἡ Νεράϊδα τὴν κορφὴ κι ἂν δὲν
 εἶδες, κανένας ἄλλος δὲν ἀνέβη ὡς ἰδῶ ἔπάνω.

«Πεθαίνω» φωνάζει ὁ Γιαννάκης «ποὺ εἶσαι Ἐρωφίλη». Ἡ Νεράϊδα πε-
 τῶντας τὸ μαγιάδι τῆς φαίνεται μπρὸς στὰ θαμπωμένα μάτια τοῦ Γιαννάκη
 μὲ τὴ μορφὴ τῆς Ἐρωφίλης καὶ τοῦ λέει.

«Ἡ Ἐρωφίλη δὲν τὴν θεωρεῖς προσησά σου.»

Κ' ἐνῶ οἱ Νεράϊδες ἐξακολουθοῦν νὰ τραγουδᾶνε τὸν Ἥλιο ποὺ δλο
 καὶ ξεπροβάλλει πῶ λαμπερός ἀπὸ τὴ χιονισμένη κορφή, κ' ἡ Γιορτὴ Μάνα
 σὰ μιά σκοτεινὴ ὄπτασια δέρνεται στὴ ριζα τοῦ βουνοῦ, ὁ Γιαννάκης στὴν
 ἀγκαλιά τῆς Καλῆς του προσπαθεῖ νὰ ξαναβρῆ τὴ ζωὴ του ποὺ φεύγει.

Στὸ γλυκὸ τῶν φιλιῶν σου μεθύσι
 τὸ βαρὺ μου θὰ σβῶσω καῦμο
 μὰ ἡ ἀγάπη θὰ φλέγη στὰ στήθη
 καὶ δὲ θάχει ποτὲ τελειωμό.

Ἄσπρη
 Ὁ Ἥλιος προβάλλει ὀλόφωγος ἐνῶ οἱ Νεράϊδες τὸν χαιρετοῦν μὲ τὰ
 τραγοῦδια τους.

Ἦλιε μου καὶ πυρῆλιε μου
 Ἦλιε ὦ Ἦλιε λαμπρέ. . .

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μιά πλατεία τοῦ χωριοῦ. Νύχτα παρσαμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Στὸ
 βάθος ἡ πρόσφυς τῆς Ἐκκλησίας ξεχωρίζει μὲ τὰ ὀλόφωτα παράθυρα μεσ' τὴ
 βαθεῖα νυχτιά ποὺ κρατᾶει τριγύρω.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΟ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

11

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιὰ ἀκούεται τὸ τροπάρι τῶν Χριστουγέννων
 «Ἡ Παρθένος, σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίθει».

Μπαίνουνε ἡ Ἐρωφίλη μὲ τὸν πατέρα της.

Ἡ Ἐρωφίλη φοβισμένη ἔχει κακὰ προαισθήματα. Τοῦ κακοῦ ὁ πατέρας της προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, διὰν φαίνεται ἡ Μάνα γεμάτη ἀγωνία καὶ ἀπελπισία.—Δὲ βρῖσκει τὸ δαχτυλίδι ποῦ ἤλθε γιὰ νὰ τὸ πουλήσῃ καὶ πιστεύει πὼς ἐξεπηλώθηκε ἡ κατῶρα ποῦ τὸ βράβειε. Τῆς Μοῖρας ἀγρυπνῆ ἡ ὄγγη ἐξέσπασε βαρειά σὲ μᾶς γιὰ ν' ἀποσώσῃ διὲν εἶναι γραμμένο.

Ἐκείνη τὴν ὄρα φτάνει μὲ ὄρμη ὁ Σωτήρης φωνάζοντας : Κακὸ μεγάλο μᾶς βρῆκε. Καὶ διηγεῖται πὼς ἐνῶ ἦταν πεσμένοι σ' ἀρρωστον ὕπνο, μαθρα ὄνειρα τοσοκίζαν τὰ στήθια. Ἄκουγε τὸ Γιαννάκη νὰ παραδέρνει κ' ἦταν κατάκρουσ οἶον μνήμα.

Ξάφνου ὁ Γιαννάκης λέγει, σηκώνεται μὲ μίαν τὴ Μάνα του πᾶσι νὰ βρῆ καὶ μέσα στὰ παραμιλητά του ὤϊμὲ περνᾶει ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου.

Ἡ Μάνα μὲ τὴν Ἐρωφίλη τρέχουν πρὸς τὸ Γιαννάκη ποῦ ἔρχετα' τρικλίζοντας στὸ σκότος τὸν φέρονον πρὸς τὴν Ἐκκλησιὰ.

Ὁ Γιαννάκης ἀκόμα παραλογισμένος ἀπὸ τὸ ἐξωτικό ὄνειρο ποῦ εἶδε νομίζει πὼς μιλάει μὲ τὶς Νεραΐδες καὶ λέγει λόγια πικρὰ τῆς Μάνας του.

Μάνα δὲν ἄκουσες ποῦ σ' ἔκραζα

Βγαίνο ἀπ' τὴ ἀναστρον νύχτα

ποῦ ἀπάνω μου ἡ ἴδια εἶχες εἶξει

τὸ πλουμισμένο δαχτυλίδι

τῆς ζωῆς μου τ' ἅγιο φυλαχτάρι

ποῦ μ' ἄφισαν κληρονομιά

ἀπ' τὸν παλιὸν καιρὸν ἡ Μοῖρες

Μάνα κακῆ, Μάνα σκληρῆ

Μάνα σὺ μοῦ τὸ πήρες.

.....

«Μὰ ἐγὼ τὴ Νεραΐδα τὴν ἤθερα». Καὶ εὐθὺς μὲ βιά ξανά τῆς πήρα τὸ δαχτυλίδι.

Μὰ ὤϊμὲ στὴν ἀγγιχτὴ κορφὴ ποῦ ὁ Ἥλιος οὐφλογος πεζεῦει, δὲν ἔφτασα ν' ἀνέβω οὐδὲ καὶ νὰ σταθῶ.

Πάντα βυθισμένος στὴ σκιά τοῦ ὄνειρου του βλέπει τὴν Ἐρωφίλη σὰ Νεραΐδα.

ἘΓλυκεῖα Νεραΐδα δὲ μπορῶ ν' ἀνέβω πιά. Δὲ θά προφτάσω τοῦ Ἥλιου τὴ φεγγβολιά' τῆς ζήσης μου ἡ πηγὴ στερεεῖ ἐνῶ ἡ καρδιά οἶον τὸ πουλί καλεῖται στὰ χέρια τοῦ θανάτου.

Καὶ λέφτει μοιοιπόθωμος ὁ Γιαννάκης στὰ κατόφλια τῆς Ἐκκλησιᾶς ἀκούεται ἀπὸ μέσα ὁ σκοπὸς τῆς Χριστουγεννιάτικης ψαλμωδίας.

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίθει

Ἀνασηκώνεται ὁ Γιαννάκης καὶ ἐνώνει τὴ φωνὴ του στὴ θερμὴ προσευχὴ τῶν ἄλλων.

Παρθένα Μάνα γλυκεῖα φανοῦ Παρθένα φανοῦ σπλαχνικιά.

Μά τοι χάκου, ἡ ζωοῦλα τοῦ Τραγουδιστῆ φεύγει ἀγύριστα καὶ σωριάζεται σὰ πόδια τῆς Ἐρωφίλης νεκρὸς ἀφοῦ τραγουδίσει τὸ στεγρὸ του τραγούδι.

Κλείνω τὰ μάτια μου καὶ ἀκούγομαι τῆ μυρουδιά.

Δοῦσέ με, μάγεψέ με, κοίμησέ με

Κοίμησέ με, σὴ χιλιομύριαστί σου τὴν ποδιά

Καὶ πὲς μου ἐκεῖνο ποῦ δὲ λίμε.

Σὰν ὄνειρο ὡς μοῦ ἔρθει ὁ λόγος σου,

κανένας κόσμος δὲ θά γηρεμιστεῖ δὲ θά φκιαστεῖ

μόνο ἡ σκιά βεργόλιγνου κνυραρισιοῦ

θά πῆσαι ἀπάνω μου πιστή.

Πιστὴ γιὰτὶ ὄνειρο κι αὐτὴ μαζὶ θά φύγει,

μ' ἀπὸ τῆς μυρουδιάς σου τὸ μεθύσι.

ὦ ξάλλη, ὦ γλύκα ἀπέραντη ποιοῦς σὶ εἶπε λίγη,

τοῦ Χάρου ἢ σάλπιγγα θά μὲ ξυπνήσει.

Καθὼς ξαπλώνεται ἀίσθητος στὸ κατώφλι τῆς Ἐκκλησιᾶς τὸ χέρι τοῦ ὑψάνεται καὶ ἀναπαύεται στὸν κόρφο τῆς Ἐρωφίλης. Στὸ δάχτυλό του ἀστροβολαίει μὲ ἐφτάδαπλη φλόγα τὸ μαγικὸ δαχτυλίδι, ἐνῶ ἡ Μάνα στήθοδερεται καὶ μοιρολογιέται.

Γιόκα μου ἔθουσε τὸν ἀρραβῶνα τῆς νιότης γλυκὲ μου.

Γιόκα μου σοῦπερεπὲ τέτοια Νύφη σοῦπερεπε,

ποῦσε χερσοὶ μὲν νὰ τὴν πάσης

Γόρνα ξανθὴ μου γόρνα... Πάει...

Οἱ καμάνες τῆς Ἐκκλησιᾶς χτυπᾶνε τὴν ἀπόλυση καὶ βγαίνει ὁ κόσμος ἀπ' τὴν Ἐκκλησιᾶ τραγουδῶντας χαρῶνὰ Χριστούγεννα, Πρωτοῦγεννα, πρώτη γιορτὴ τοῦ κόσμου...

TO DAKTYLIDI TIS MANAS

L'ANNEAU DE LA MÈRE OPÉRA GREC DE M. KALOMIRIS

PREMIÈRE PARTIE

Dans la maison.

La veille de Noël. Il vente et il neige dehors. Yannakis, le chanteur du village, ayant quitté son pays natal, est consumé par la maladie. Il est assis près du foyer de son pauvre logis, perdu dans son rêve, en évoquant douloureusement ses bienheureux jours d'autant, et les visions des grands feux de joie, que les bergers allumaient sur les hautes montagnes pour célébrer la divine Naissance.

C'est en vain que sa mère essaye de le consoler et de le reconforter, Yannakis sait qu'il va mourir et répand sa douleur dans un délire lyrique plein de désespoir. Soudain, on frappe à la porte, et Kyriakos entre. C'est un simple villageois, le père d'Erophili que Yannakis aime d'un amour désespéré.

Kyriakos est venu pour dire à la mère de Yannakis qu'il a trouvé acquéreur pour sa bague merveilleuse, que ses ancêtres lui avaient léguée. Il ira l'attendre à minuit sonnant devant l'Eglise du village pour la lui acheter. Ainsi avec cet argent elle pourra soigner et guérir son fils malade.

La mère est effrayée par cette proposition. Il existait dans la famille une héréditaire malédiction interdisant la vente de ce talisman. Mais elle consent de s'en défaire, malgré toute sa douleur pour le bien de son enfant. On entend sonner les cloches de l'Eglise et, pendant que Yannakis, plongé dans son rêve, soupire en pensant à sa bien aimée on entend celleci qui vient en chantant avec les jeunes filles, ses compagnes. Elles entrent dans la maison pour souhaiter la bonne fête au chanteur malade, et chanter les couplets traditionnels de Noël.

Dès que les jeunes filles sont parties, le père d'Erophili emmène à part la Mère pour causer avec elle sur la vente de la bague. Yannakis, resté seul avec la jeune fille, épanche sa flamme en de tendres et lyriques aveux. Elle, émue jusqu'au fond de l'âme, lui avoue aussi son amour. Et ils unissent leurs voix dans une commune extase en formant des rêves lumineux d'une vie idéale.

En ce moment rentrent Kyriakos et la mère, qu'il a réussi à convaincre de la nécessité de vendre la bague.

Soudain du dehors de joyeux rires éclatent.

Sotiris, le frère cadet de Yannakis bondit dans la maison,

en compagnie des pallikares du village, qui font la ronde en chantant les «Kalanda» la cantique populaire de Noël.

—Voulez-vous bien que nous chantions chez vous aussi? demandent-ils en chœur.

Et ils chantent le joyeux Noël.

Quand ils eurent fini le vieux Kyriakos conseille aux jeunes gars de veiller bien cette nuit à ce que les lumières et leurs feux ne s'éteignent pas, afin qu'il ne leur arrive malheur. Et ils chantent la Ballade des Esprits du Mal qui, chaque nuit de Noël, se réunissent en légion pour attaquer les hommes insoucians et se dispersent vaincus quand les cloches sonnent en triomphe annonçant aux Chrétiens la Divine Naissance alors que les Hossanah éclatent dans les cieux.

Kyriakos avec sa fille et les autres se retirent. Restent en scène la mère avec ses deux fils qui s'appêtent à se coucher.

Yannakis lui demande de leur narrer un conte, et il exige de préférence le conte de la bague.

La mère se trouble, refuse, mais à la fin consent.

Elle chante la Ballade de la bague, la légende de ce précieux talisman que les bonnes fées ont donné à son aieule lors de sa naissance, en lui léguant en même temps une menace terrible:

—«Si quelqu'un renie jamais sa gloire, et voulait s'en défaire, que la fée (Néraïda) surgisse alors de la montagne et la lui ravisse».

Yannakis, se lève dans un accès de délire et crie:

—Et si la Néraïda la ravit, moi je suis digne de monter jusqu'aux grands sommets et de la ravir elle-même!

Il tombe épuisé sur sa modeste couche. La mère, en nouant la précieuse bague dans son monchoir, la laisse par mégarde tomber sur le lit de Yannakis. Celui-ci s'endort, pendant que sa mère chante une veille complainte-berceuse, que Sotiris répète en sourdine en s'endormant lui aussi. La mère après s'être assurée que ses fils dorment, sort tout doucement.... Un brouillard de rêve rombe sur les enfants endormis....

SECONDE PARTIE

Le Reve de Yannakis.

Un riche palais de légende. La porte à droite. Au fond le trône de la reine du Palais. A gauche le rouet de la Vie. Le palais est noyé dans une pénombre de rêve. Yannakis y entre, conduit par une vieille femme, qui rappelle les traits de la mère. Yannakis lui demande de l'aider à retrouver la Fée qui lui a ravi la bague aux mille feux. La vieille lui conseille d'at-

tendre là la Reine du Palais et de lui ravir sa pomme d'or. C'est ainsi qu'il pourra lui arracher tous ses secrets.

La Reine entre avec toute sa suite de splendeurs. Les esclaves filent devant le rouet en chantant une fileuse, pendant que leur maîtresse joue avec une pomme d'or. Yannakis surgit et la lui ravit. Il ne veut pas la lui rendre, si elle ne le conduit pas à la Fée de la montagne. Et la Reine lui rélève son secret—«Tu la trouveras sur les sillons féériques. Elle respandit comme l'Etoile du Matin. Dans son voile tout constellé d'étoiles réside son pouvoir suprême. Si tu parviens à le lui ravir, elle est à toi».

Le palais de la reine se dissipe comme une fumée, à une invocation qu'elle prononce, et un nouveau paysage féérique s'étend devant les yeux du jeune chanteur ébloui.

Une plaine dans laquelle les Neraïdes et les Fées dansent en chantant.

Soudain apparaît sur un sommet la Fée de la Montagne. Elle a des traits d'Erophili et chante ses couplets en dansant des pas féériques. Yannakis se cache et l'attend et quand elle est près de lui, bondit et lui arrache son voile. La Fée vaincue, dès lors se soumet à ses volontés, pendant que les Neraïdes se dispersent toutes tristes et déseparées.

Yannakis lui demande de lui rendre la bague, et après l'avoir prise il lui demande encore de le conduire au plus haut sommet de la montagne «au sommet inaccessible que jamais oeil humain n'a contemplé».

La Fée lui dit de ne pas demander l'irréalisable. Mais lui insiste et provoque son admiration par sa volonté de vaincre la Destinée et la Mort. La Fée lui demande son nom.

—Je suis Yannakis le chanteur, le fils de la veuve, répond-il.
—Oh! doux poète! Il y a des années que je t'attends! chantent les fées en chœur.

C'est en vain que la voix de la mère invisible résonne mystérieusement pour le dissuader de son entreprise dangereuse:

—Oh! cher fils adoré, enjoleur des fées, c'est la mort qui t'appelle dans la montagne dangeureuse.

—Ne m'empêche pas, chère voix connue que j'entends dans mon cœur! dit Yannakis, et s'élance avec la Fée à la dangeureuse ascension.

Les premiers rayons du soleil levant éclairent les sommets et les Fées apparaissent dans la plaine en chantant l'hymne au soleil, la fête joyeuse de la vie.

On voit très haut dans la montagne, apparaître Yannakis. Il est exténué de fatigue, et ne peut avancer.

—Oh! ma Fée, je suis las!... Mon désir de monter a brisé ma vie.... Je ne verrai jamais le haut sommet!

—Ne pleure pas, poète, lui dit la Fée. Même si tu n'atteins pas le haut sommet, avant toi jusqu'ici personne n'est arrivée encore à monter».

—Je meurs! crie Yannakis, Où es-tu Erophili?

A ces mots la Fée rejette son voile et apparaît aux yeux extasiés de Yannakis sous les traits d'Erophili.

Ils entonnent leur duo d'amour pendant que le soleil se lève dans sa splendeur, salué par les Neraïdes et les fées qui l'entourent.

«Soleil, astre de feu
Soleil de splendeur!»

TROISIÈME PARTIE

A l'Eglise

Une place du village. La nuit de Noël. Au fond la façade de l'Eglise respandit dans la nuit profonde.

De l'intérieur de l'Eglise on entend le Cantique Byzantin de Noël.

«I Parthénos Simeron....»

Paraissent Erophili et son père. La jeune fille est agitée par des pressentiments sinistres. En vain son père tente de la consoler par des tendres paroles. Soudain paraît la mère pleine d'angoisse et de désespoir. Elle a perdu sa bague! Elle voit là la malédiction héréditaire près de se réaliser....

En ce moment arrive en courant Sotiris qui crie: «Malheur! Malheur à nous!» Et il raconte, comment endormi dans un cauchemar terrible, il s'est réveillé en sursaut et trouva Yannakis inanimé et glacé. On le voit lui-même venir dans la nuit en trébuchant. On le ramène près de l'Eglise.

Yannakis est encore sous l'empire de son rêve féérique. Il croit parler encore aux fées et aux Naïdes, et se plaint amèrement de sa mère qui a consenti à céder la bague.

—Mais moi j'ai trouvé la Fée! s'écrie-t-il. Et je lui ai repris de force mon talisman! Oh! douce fée! Je ne puis plus marcher. La source de ma vie est tarie. Mon cœur comme un oiseau se débat aux griffes de la mort.

Yannakis tombe évanoui au seuil de l'Eglise, pendant que le cantique est entonné de nouveau dans l'intérieur de l'église. La mère, Erophili et Sotiris unissent leur fervente prière à la mélodie sacrée. Mais en vain.... La vie du jeune chanteur s'en va sans retour.... Il tombe mort aux pieds d'Erophili après avoir chanté sa dernière chanson d'amour.

Compositions de MANOLI KALOMIRI

- Ballades pour piano
 Prelude et fugue pour 2 pianos
 6 Melodies pour chant et piano
 Suite Grecque pour Grand orchestre
 3 Melodies pour chant et piano paroles de M. Malacassis
 7 Melodies pour chant et piano paroles d'Al. Pallis
 Nocturne, Serenade pour piano
 Jambi ke Anapesti pour chant et Orchestre ou piano
 paroles de Costi Palamas. 20 melodies en 2 recueils.
 (Je t'aime, Herbes magiques)
 La Malediction etc. Melodies sur des poesies populaires
 Helleniques
 Melodies sur des poemes de Costi Palamas
 Quintuor (Instruments à cordes piano et chant)
 Protomastoras opera en 2 acte et un intermède sur le
 drame de N. Kazantzakis
 L'Anneau de la Mére opera en 3 actes sur le drame de
 Ghianni Kampissi
 Melodrame et musique de Scène sur le drame Stella Vi-
 olanti de Gr. Xenopoulos
 1ere Symphonie la Levendia pour grand orchestre
 2eme Symphonie ('Η Συμφωνία τῶν ἀνίδεων καὶ τῶν καλῶν
 ἀνθρώπων) pour grand orchestre
 Le Colporteur Poème Symphonique pour chant et orche-
 stre (paroles de G. Griparis)
 Quatuor pour Harpe, Viola, Flûte et cor Anglais
 Rapsodies pour piano etc.

Dépot à la Maison de Musique Gaetano passage d'Arsakion
 ou au Conservatoire National rue Dorou N° 3 tel. 25.431.

fb

ΕΘΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 3

ΑΡ. ΤΗΛ. 25.431

Διευθυντής: ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

Εις τὸ Ἐθνικὸν Ὦδειον διδάσκονται ὄλα τὰ μαθήματα τῆς θεωρητικῆς, ὀργανικῆς καὶ φωνητικῆς μουσικῆς ἀπὸ τοὺς ἀρίστους καὶ πλέον γνωστοὺς μουσικοὺς μας παιδαγωγούς.

Λειτουργοῦν εἰδικῶς διὰ τὴν μουσικὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ καὶ Ἐσπερινὰ λαϊκὰ σχολαὶ δι' ὄλα τὰ ὄργανα, τὴν Φωνητικὴν μουσικὴν, τὴν Χορωδίαν καὶ τὰ θεωρητικὰ μαθήματα.

Ἐπίσης καὶ τμήμα Βυζαντινῆς μουσικῆς καθὼς καὶ Δραματικῆς καὶ Ἀπαγγελίας.

Τὸ Ἐθνικὸν Ὦδειον ἰδρυθὲν ὑπὸ ὀμάδος καλλιτεχνῶν καὶ φιλομούσων ἐπιλέκτων μελῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωvίας ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ὑπουργείου τῆς Παιδείας δὲν ἀποβλέπει παρὰ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν πρόοδον τῆς μουσικῆς ἐν Ἑλλάδι ὡς ὀρίζει ρητῶς τὸ ἄρθρον 48 τοῦ Καταστατικοῦ του, κατὰ τὸ ὀποῖον «κέρδη δὲν διανέμονται ἀλλὰ διατίθενται διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν καλλιτεχνικῶν του ἐργασιῶν, διὰ τὴν παροχὴν δωρεάν διδασκαλίας εἰς ἀπόρους μαθητὰς καὶ ἐν γένει διὰ πάντα σκοπὸν ἐξυπηρετοῦντα τὴν πρόοδον τῆς μουσικῆς ἐν Ἑλλάδι».

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 5

ΤΥΠΟΙΣ "ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ",
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 36